

Srpen 2026

Menšiny v Česku a imigrační strategie ČR

Karel Sál

Shrnutí

Česká republika byla v minulosti vnímána jako etnický, jazykově a kulturně homogenní stát. Tato sdílená mentální charakteristika však v posledních desetiletích prochází proměnou v důsledku rostoucí mobility pracovních sil, evropské integrace, válečných konfliktů a demografických tlaků. V tomto textu se zabýváme vývojem národnostních menšin a migrační politiky v České republice se zvláštním důrazem na otázku státní suverenity, kontroly hranic, integrace cizinců a udržitelnosti systému ochrany menšin. Vycházíme z předpokladu, že migrace může být přínosem pouze tehdy, pokud je řízená, právně kontrolovaná a doprovázená jasnými integračními požadavky. Také se zabýváme otázkou, jak se migrace do České republiky vyvíjela z historického pohledu, proč stát nemá příliv osob plně pod kontrolou a jaká je budoucnost národnostních menšin v podmínkách měnící se demografické a politické reality.

Hlavní body

- Česká republika se mění z relativně homogenní společnosti na zemi s rostoucím počtem menšin a migrantů.
- Migrace může být přínosná pouze tehdy, pokud je řízená, legální a kontrolovaná státem, přičemž důraz je kladen na národní suverenitu, ochranu hranic a odmítání nelegální migrace.
- Budoucí imigrační strategie ČR musí stát na integraci a sociální soudržnosti, na znalosti českého jazyka, respektu k právnímu řádu, ekonomické soběstačnosti migrantů a ochraně kulturní identity české společnosti.

Úvod

Otázka menšin a migrace patří v současné Evropě mezi nejcitlivější politická a společenská témata. Spor o podobu migrační politiky a budoucnost evropských společností se od roku 2015 stává jednou z hlavních štěpných linií, která zásadně mění politickou mapu jak v západních demokraciích typu Velké Británie, Francie či severských zemí, tak i v ostatních zemích EU, kde důležitost tohoto tématu roste.

Česká republika byla po většinu druhé poloviny 20. století státem s poměrně vysokou mírou kulturní a jazykové homogenity. Tento stav byl objektivně výsledkem historických zlomů, zejména rozpadu Rakouska-Uherska (omezení šlechty a plná politická emancipace českého elementu), druhé světové války (vyvraždění československých občanů židovského, romského či sintskeho původu nacistickým Německem), následného poválečného odsunu téměř veškerého německého obyvatelstva, mezinárodní izolace v období komunistického režimu a nakonec také rozpadu Československa. Po roce 1989 se Česká republika postupně otevřela Evropě i světu, což vedlo k proměně její populační, a hlavně etnické struktury.

Zpočátku šlo především o pracovní migraci ze Slovenska, následovanou migrací občanů Ukrajiny, Vietnamu, Ruska a dalších postsovětských států. V posledních letech však došlo k zásadní změně v důsledku války na Ukrajině, demografického stárnutí české společnosti a rostoucí poptávky po zahraniční pracovní síle. Migrace se tak stala nejen bezpečnostním a kulturním tématem, ale také otázkou ekonomické udržitelnosti, trhu práce a sociální soudržnosti.

Historický vývoj menšin v českých zemích

České země byly historicky mnohonárodnostním prostorem. Vedle českého obyvatelstva zde po staletí žili Němci, Židé, Poláci, Romové, Slováci, Maďaři a další skupiny. Představovat si vzájemné soužití jako selanku má ale k historické pravdě daleko. Národnostní třenice nebyly během středověku a novověku žádnou výjimkou. Například soupeření mezi německou a českou intelektuální elitou dalo vzniknout husitskému reformačnímu hnutí, které během husitských válek často nabíralo podobu etnických čistek mezi Čechy a Němci, kdy náboženský spor mezi katolíky a reformisty byl jen chabou zástěrkou vyřizování účtů mezi sousedy (např. dobytí Chomutova a následný masakr v roce 1421). To ostatně v mnohém potvrzuje staré primordialistické přesvědčení (např. Edward Shils nebo Clifford Geertz), že národy jsou součástí lidských dějin již od nepaměti a že jazyk a sdílená kultura jsou v jednotlivých členech hluboce zakořeněnou součástí vlastní sebeidentifikace, v mnoha ohledech nadřazenou univerzalistickým idejím typu křesťanství (srov. Gellner, 2003).

První Československá republika (ČSR) vznikla jako stát s výraznými národnostními menšinami, především německou, maďarskou, rusínskou, polskou a také židovskou. Národnostní otázka byla jedním z klíčových problémů meziválečného Československa, zejm. kvůli agresivnímu všenněmeckému nacionalismu a dezintegračním tendencím Sudetoněmecké strany (Sudetendeutsche Partei; SdP). Nedostatečné řešení národnostních třenic ze strany československého státu bylo jedním z faktorů, které přispěly k destabilizaci republiky ve 30. letech 20. století.

Po druhé světové válce se etnická struktura českých zemí zásadně proměnila. Odsun většiny německého obyvatelstva a politická centralizace komunistického režimu vedly k vytvoření společnosti, která byla ve srovnání s mnoha západoevropskými státy relativně homogenní. České pohraničí bylo po květnu 1945 dosídleno zejména Čechy z vnitrozemí (drtivá většina příchozích). V mnohem menším objemu pak Slováci (cca 9 % dosídlenců), dále reemigranty (např. volyňskými Čechy, občany českého původu z Rumunska, Maďarska, Rakouska, Německa, Polska atd.), Maďary, Řeky (hlavně po občanské válce 1946–1949; cca 12 000 osob) a dalšími národnostmi. Zapomenout nesmíme ani na německé

obyvatelstvo, kterého i přes odsun v ČSR zbylo 180–200 tisíc osob (většinou antifašisté, odborníci v průmyslu či osoby ve smíšených manželstvích; Čapka, Slezák, Vaculík, 2005). Výjimku tvořila zejména romská menšina, jejíž sociální integrace zůstávala (a nadále zůstává) dlouhodobě problematická.

Po roce 1989 vznikl nový právní rámec ochrany menšin založený na liberálně-demokratických principech, občanských právech a mezinárodních závazcích. Česká republika dnes uznává tradiční národnostní menšiny, mezi něž patří například Slováci, Poláci, Němci, Romové, Maďaři, Ukrajinci, Rusíni, Rusové, Bulhaři, Chorvati, Srbové, Řekové, Bělorusové a Vietnamci (zákon č. 273/2001 Sb.). Tento systém je založen na ochraně kulturní identity, jazyka, vzdělávání a účasti menšin na veřejném životě – tj. budování společného českého státu etnicky a kulturně odlišnými skupinami spolu s majoritou.

Současná výzva však spočívá v tom, že původní model ochrany menšin vznikl především pro historicky usazené komunity. Dnešní migrace je naproti tomu dynamičtější, ekonomicky motivovaná a často dočasná. Stát proto musí rozlišovat mezi tradičními národnostními menšinami, legálními migranty, žadateli o azyl, osobami přicházejícími v důsledku ekonomických těžkostí či nájezdníky, které k příchodu motivuje zkreslená vidina lepšího života v srdci Evropy, ekonomické benefity nebo čistě kriminální pohnutky.

Vývoj migrace do České republiky po roce 1989

Migrace do České republiky prošla po roce 1989 několika etapami. První etapa byla spojena s otevřením hranic, transformací ekonomiky a vznikem nových pracovních příležitostí. Do Česka přicházeli zejména občané Slovenska, Ukrajiny, Vietnamu a zemí bývalého Sovětského svazu. Většina imigrace měla pracovní charakter a byla soustředěna do průmyslu, stavebnictví, služeb a drobného podnikání (zejm. vietnamská komunita). Na druhou stranu pak zamířilo cca 113 tisíc sovětských občanů (přibližně 73 tisíc sovětských vojáků a spolu s nimi asi 39 tisíc rodinných příslušníků), kteří byli součástí okupační síly Sovětského svazu na území Československa (Novotná, 2023).

Druhá etapa nastala po vstupu České republiky do Evropské unie v roce 2004. Česko se stalo součástí evropského prostoru volného pohybu osob, což usnadnilo pohyb občanů EU, ale zároveň posílilo vazbu české migrační politiky na evropské právní a institucionální rámce. Právě zde se začíná objevovat napětí mezi národní suverenitou a společnými evropskými pravidly.

Třetí etapa souvisí s migrační krizí po roce 2015. Česká republika sice nebyla hlavní cílovou zemí migrantů ze severní Afriky a Blízkého východu, ale politicky se zapojila do evropské debaty o kvótách, azylové politice a ochraně vnějších hranic EU. Musíme si uvědomit, že v kritických letech 2015 a 2016 ve státech EU podalo žádost o azyl zhruba 1 256 000 osob (Eurostat, 2016: 2). Další desetitisíce až statisíce osob do EU pronikly bez přihlášení, a tudíž zcela nelegálně. Pro představu, to je celková populace tří nejmenších členských států (Malty, Lucemburska a Kypru) dohromady. Česká politická reprezentace, včetně hnutí ANO, dlouhodobě zdůrazňovala odmítání povinného přerozdělování migrantů, potřebu řešit migraci mimo území Evropské unie a důslednou ochranu hranic Schengenského prostoru.

Čtvrtá etapa začala po únoru 2022 v souvislosti s ruskou invazí na Ukrajinu. Česká republika přijala velké množství osob s dočasnou ochranou, což výrazně proměnilo počet i strukturu cizinců v zemi. Ministerstvo vnitra k půlnoci z 28. na 29. prosince 2025 uvádí počet 396 076 osob, které získaly pobytové oprávnění v souvislosti s válkou na Ukrajině (Ministerstvo vnitra ČR, 2025a). Tento proces ukázal solidaritu české společnosti, ale zároveň odhalil limity veřejných služeb, školství, zdravotnictví, bydlení a integračních kapacit státu (Ministerstvo vnitra ČR, 2025b).

Výsledkem je situace, kdy stát formálně disponuje právními nástroji kontroly migrace, avšak v praxi čelí tlakům, které plně neovládá. Patří mezi ně evropská legislativa, mezinárodní závazky, tlak zaměstnavatelů na dovoz pracovní síly, humanitární krize, nedostatečná kapacita správních institucí a v neposlední řadě také laxní ochrana hranic jiných členských států EU.

Proč stát nemá migraci plně pod kontrolou

Představa, že stát může zcela autonomně rozhodovat o každém migračním pohybu, je v globalizovaném a právně propojeném světě obtížně realizovatelná. Česká republika je členem Evropské unie, schengenského prostoru a dalších mezinárodních režimů. To znamená, že část migrační politiky je ovlivňována rozhodnutími mimo výhradní rámec národní vlády.

Z hlediska suverenistického přístupu je problémem zejména to, že evropská migrační politika může oslabovat pravomoci členských států rozhodovat o tom, kdo smí vstoupit na jejich území a za jakých podmínek. Právě tento argument se objevuje zejména u evropských politických proudů, které stojí mimo vládní většinu v Evropském parlamentu (zejména Patriots pro Evropu, ale také například ECR) a které odmítají masovou migraci, jež podle jejich proponentů oslabuje bezpečnost, soudržnost a identitu evropských společností (Patriots for Europe, 2025: 2).

Podobný postoj je patrný i v programovém prohlášení vlády České republiky z ledna 2026. Vláda Andreje Babiše v něm deklarovala, že odmítne migrační pakt Evropské unie a přijme nový zákon o migraci a azylu. Tento bod je klíčový, protože ukazuje snahu obnovit větší míru národní kontroly nad migrační a azylovou politikou (PPV 2026: 6).

Dalším důvodem omezené kontroly je ekonomická závislost některých sektorů na zahraničních pracovnících. Český pracovní trh dlouhodobě čelí nedostatku zaměstnanců v průmyslu, stavebnictví, dopravě, sociálních službách a zdravotnictví. Tlak zaměstnavatelů na přijímání zahraničních pracovníků tak může být v rozporu s politickým požadavkem na restriktivnější migrační politiku.

Třetím faktorem je administrativní kapacita státu. Migrační politika není pouze otázkou zákonů, ale také schopnosti státu rychle rozhodovat o vízech, pobytech, azylu, návratech a vyhošťování – a hlavně je efektivně vykonávat. Pokud správní řízení trvají příliš dlouho, vzniká prostor pro právní nejistotu, šedou ekonomiku a zneužívání systému.

Národnostní menšiny a otázka integrace

Budoucnost národnostních menšin v České republice závisí na schopnosti státu rozlišovat mezi ochranou legitimních menšinových práv a nekontrolovaným rozšiřováním skupinových nároků, se kterým mají Češi historicky velmi neblahou zkušenost (viz Karlovarský program SdP). Tradiční menšiny mají v českém ústavním a právním systému své místo. Jejich ochrana je součástí demokratického právního státu a neohrožuje národní identitu, pokud je založena na loajalitě ke státu, respektu k právnímu řádu a občanské soudržnosti.

Jiná situace nastává u nově příchozích migrantů. U nich by měla být hlavním cílem integrace, nikoli vytváření paralelních společností. Integrace musí zahrnovat znalost českého jazyka, ekonomickou soběstačnost, školní docházku dětí a přijetí základních hodnot hostitelské země. Případy, kdy se imigrant s českým občanstvím ani po 30 letech nenaučil dobře česky, jsou prostě plivnutím do tváře majoritě, která příchozímu poskytla druhý domov. Tím se tento přístup liší od multikulturalistického modelu, který předpokládá dlouhodobé soužití oddělených komunit bez dostatečného sdíleného základu.

V českém prostředí je tento požadavek zvláště důležitý, protože Česká republika nemá dlouhou zkušenost s rozsáhlou mimoevropskou migrací. Integrace proto nemůže být ponechána pouze na nevládních organizacích, školách nebo obcích. Musí jít o koordinovanou státní politiku, která kombinuje práva a povinnosti, a to hlavně jejich účinné vymáhání.

Udržitelnost současného systému ochrany menšin

Současný systém ochrany menšin v České republice je z hlediska tradičních menšin relativně stabilní. Problém však spočívá v tom, že byl vytvořen v době, kdy se předpokládalo, že menšinové otázky se budou týkat především historicky usazených komunit. Současná migrační realita tento předpoklad v mnoha ohledech překračuje.

Rovněž nemůžeme opomenout situaci, kdy je azylové řízení často zneužíváno lidmi, kteří zkrátka nejsou azylanty v pravém slova smyslu. Jde o nelegální migranty, kteří se snaží obejít azylové řízení tím, že prostě nelegálně překročí hranice a doufají, že kvůli zahlcení státních institucí postižených států EU jim nakonec bude nějakým způsobem dovoleno v některém z členských států zůstat. Tak jako se stalo před nedávnem ve španělské Ceutě. Jakýkoli pardon či zpětné přiznání statusu uprchlíka je jen dalším z řady selhání, kterými je evropská imigrační politika doslova lemována. Jednak tím podporujeme další nelegální migranty a organizované pašerácké bandy v dalším protiprávním jednání a na druhou stranu tím doslova ponížujeme ty imigranty, kteří pravidla a platné zákony při svém imigračním procesu dodrželi. Když vidíte, že se v cílové zemi usazují vaši krajané i bez toho, aby museli splňovat požadavky, které jste vy poctivě museli akceptovat, jednoduše tím říkáme, že obcházení pravidel či rovnou kriminální jednání se v dnešní EU vyplácí.

Dlouhodobá udržitelnost systému bude záviset na několika faktorech. Prvním je jasné právní rozlišení mezi národnostní menšinou, cizincem s dlouhodobým pobytem, osobou s dočasnou ochranou, žadatelem o azyl a nelegálním migrantem. Pokud se tyto kategorie budou směšovat, může dojít (a téměř jistě dojde) ke ztrátě důvěry veřejnosti v menšinovou politiku jako takovou.

Druhým faktorem je sociální soudržnost. Menšinová práva nemohou být vnímána jako jednostranné privilegium, ale jako součást širšího občanského rámce. Každý občan i legálně pobývajícím cizincem musí respektovat zákony, veřejný pořádek a základní kulturní pravidla společnosti, do které přichází. Svoboda jednotlivce (i v dnešní globalizované společnosti) stále vyplývá z existence národního státu, proto je pro příchozího přímo kruciólní splňovat požadavky hostitelské země.

Třetím faktorem je kapacita veřejných služeb. Pokud migrace zvyšuje tlak na školy, zdravotnictví, sociální dávky a bydlení, aniž by stát zajistil odpovídající infrastrukturu, roste riziko konfliktů mezi většinovou společností a menšinami. Průběžné sociální systémy, které stojí na principu pay-as-you-go, zkrátka nejsou stavěné na příliv nových potřebných a jsou velmi citlivé na zvýšení nároků a snížení sounáležitosti. Proto je nutné spojit imigrační politiku s bytovou, vzdělávací, zdravotní a bezpečnostní politikou. Pokud nemáme dostatek příležitostí pro občany České republiky, například na trhu s bydlením, asi těžko můžeme požadovat příchod dalších osob bez zajištěného ubytování. V opačném případě stát cíleně zhoršuje podmínky pro život vlastním občanům.

Čtvrtým faktorem je veřejná legitimita a necenzurovaná diskuze o přínosech a negativech imigrace v celé její šíři. Nelze vybrat jeden pozitivní faktor (např. zaplnění nepříliš žádaných pracovních míst imigranty) a bagatelizovat ty negativní (tlak na cenu bydlení, kriminalita, paralelní společnosti atd.). Migrační politika musí být v první řadě srozumitelná běžným občanům. Pokud občané nabudou dojmu, že rozhodnutí jsou přijímána mimo demokratickou kontrolu (či dokonce proti nim) – například na úrovni institucí EU –, takový stav nutně posiluje nedůvěru ve vlastní národní stát, ale hlavně vůči

evropské integraci jako takové. To je jeden z důvodů, proč programové prohlášení vlády z roku 2026 zdůrazňuje odmítnutí migračního paktu EU a nový zákon o migraci a azylu.

Imigrační strategie České republiky pro 21. století

Na základě historického vývoje a výzev, které v oblasti migrace a migrační politiky dnes před Čechy a Češkami leží, můžeme konstruovat základ efektivní imigrační strategie České republiky ve zhruba pěti principech:

1) Prvním principem je národní suverenita. Česká republika musí mít právo rozhodovat o tom, koho přijme, za jakých podmínek a s jakými povinnostmi. Evropská spolupráce může být užitečná při ochraně vnějších hranic, návratové politice a boji proti pašerákům lidí, ale nesmí nahrazovat rozhodovací pravomoc národního státu. To je nepřekročitelná červená čára. Jakýkoli požadavek vymykající se tomuto pravidlu musí být označen za jasně antidemokratický.

2) Druhým principem je nulová tolerance k nelegální migraci. Nelegální vstup a pobyt musí mít jasné právní důsledky. Stát musí posílit návratovou politiku, zrychlit řízení a efektivně vyhošťovat osoby, které porušují zákon nebo představují bezpečnostní riziko. Pokud není možné dotyčného efektivně vyhostit, je na řadě účinná detence – nikoli nežádoucí stav, kdy se osoby určené k deportaci potulují po členských zemích EU.

3) Třetím principem je selektivní legální migrace podle potřeb státu. Česká republika může přijímat zahraniční pracovníky, pokud jsou potřební pro ekonomiku, ale tento proces musí být řízený, transparentní a časově i profesně vymezený. Cílem nemá být levná pracovní síla bez kvalifikace k čemukoli, která se po skončení pracovní smlouvy bude bloumat českými luhy a háji, ale kontrolovaná migrace.

4) Čtvrtým principem je povinná integrace. Každý dlouhodobě pobývajícím cizincem by měl splnit požadavky na znalost jazyka, základní orientaci v právním řádu a ekonomickou soběstačnost. Integrace nesmí být dobrovolným doplňkem, ale podmínkou dlouhodobého pobytu, a stát ji musí posuzovat, vymáhat a v případě potřeby také trestat ty, kteří své závazky neplní.

5) Pátým principem je ochrana kulturní identity a sociální soudržnosti. Česká republika má právo chránit svůj jazyk, právní tradici, historickou paměť a způsob života. Tento požadavek není v rozporu s ochranou menšin, pokud je uplatňován v rámci právního státu a bez diskriminace jednotlivců.

Pouze taková imigrační strategie může obstát v očích těch, kteří dávají celému systému politické reprezentace legitimitu – občanů České republiky. Slova o nemožnosti zastavit migrační toky z třetích zemí do EU či mudrování o tom, že xenofobní Čecháčci by konečně měli okusit plody multikulturních společností, jsou jen špatně skrývaným defétismem či politickým extremismem. Defétismus, krčení ramen či pozice pštrosa nikdy problém neřeší ani nevyřeší a navíc jsou v době krize luxusem, který si nemůžeme dovolit. Češi drží onen malý, ale velmi hezký kousek území ve střední Evropě něco přes tisíc let. Odkaz našich předků nám velí, abychom ho se stejným zápallem drželi i nadále.

Závěr

Česká republika se nachází v období, kdy se její dosavadní zkušenost s relativně homogenní společností střetává s novou migrační realitou. Migrace do Česka již není okrajovým jevem, ale strukturálním faktorem ovlivňujícím ekonomiku, školství, sociální systém, bezpečnost i politickou debatu.

Budoucnost národnostních menšin v Česku bude záviset na schopnosti státu zachovat rovnováhu mezi ochranou práv menšin a ochranou soudržnosti většinové společnosti. Systém ochrany tradičních

menšin je udržitelný tehdy, pokud nebude mechanicky rozšiřován na všechny migrační skupiny bez ohledu na jejich vztah ke státu, délku pobytu a míru integrace.

Česká imigrační strategie by proto měla být založena na kontrole, suverenitě a integraci. Stát nemůže rezignovat na ochranu hranic, veřejného pořádku a kulturní identity. Zároveň však musí nabídnout jasnou a spravedlivou cestu těm, kteří přicházejí legálně, pracují, respektují zákony a chtějí se stát součástí české společnosti.

V tomto smyslu lze říci, že dlouhodobě udržitelná politika menšin a migrace nespočívá ani v uzavřenosti, ani v nekontrolovaném multikulturalismu. Spočívá v odpovědném modelu, který chrání národní stát, respektuje práva jednotlivce a vyžaduje loajalitu ke společnému právnímu a kulturnímu rámci.

Zdroje

- Čapka, F., Slezák, F., Vaculík, J. (2005). Nové osídlení pohraničí českých zemí po druhé světové válce. Akademické nakladatelství CERM.
- Eurostat (2016). Asylum in the EU: Member States Record number of over 1.2 million first time asylum seekers registered in 2015. Eurostat newsrelease 44/2016 - 4 March 2016. <https://ec.europa.eu/eurostat/documents/2995521/7203832/3-04032016-AP-EN.pdf/790eba01-381c-4163-bcd2-a54959b99ed6>
- Gellner, E. (2003). Nacionalismus. CDK: Brno.
- Novotná, Y. (2023). Výročí odsunu sovětských vojsk z Československa. Univerzita obrany. Publ.: 27. 6. 2023. <https://unob.cz/vyroci-odsunu-sovetskych-vojsk-z-ceskoslovenska/>
- Ministerstvo vnitra České republiky (2025a). Statistika v souvislosti s válkou na Ukrajině – archiv 2025: Počty osob s uděleným pobytovým oprávněním v souvislosti s válkou na Ukrajině k půlnoci z 28. na 29. prosince 2025. <https://archiv.mv.gov.cz/soubor/statistika-obce-suk-vek-vse-28-12-2025-xls.aspx> (xls soubor)
- Ministerstvo vnitra České republiky (2025b). Dopis Evropské komisi. Department of International Cooperation. Prague, 25 August 2025. <https://archiv.mv.gov.cz/migrace/soubor/cz-letter-temporary-protection-pdf.aspx>
- Patriots for Europe (2025). Leader Summit in Fontainebleau: Final Declaration. Publ.: 8. 6. 2026. <https://patriots.eu/wp-content/uploads/2025/06/V12-Leader-Summit-in-Fontainebleau.pdf>
- PPV – Programové prohlášení vlády České republiky (2026). Praha leden 2026. <https://vlada.gov.cz/assets/vlada/programove-prohlaseni/programove-prohlaseni-vlady.pdf>
- Zákon č. 273/2001 Sb., Zákon o právech příslušníků národnostních menšin a o změně některých zákonů. <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2001-273>

Autor

KAREL SÁL Analytik

Karel Sál, Ph.D. je politolog specializující se na volební systémy, volební chování a cílení na voličské skupiny. Je expertem na průzkumy veřejného mínění a nové výzkumné techniky. Spolupracuje s politickými stranami, kterým pomáhá s přizpůsobováním volebních kampaní cílovým skupinám, selekcí témat a analýzou médií. Jeho práce pro IPPS se zaměřuje na rozpad tradičních ideologických systémů, otázku svobody projevu, budoucnost evropské integrace a českou domácí politiku.

Vydavatel

INSTITUT PRO POLITIKU A SPOLEČNOST

Posláním Institutu je zkvalitňování českého politického a veřejného prostředí prostřednictvím profesionální a otevřené diskuse a vytvoření živé platformy, která pojmenovává zásadní problémy, vypracovává jejich analýzy a nabízí recepty pro jejich řešení formou spolupráce expertů a politiků, mezinárodních konferencí, seminářů, veřejných diskuzí, politických a společenských analýz dostupných celé české společnosti. Jsme přesvědčeni, že otevřená odborná diskuse a poznání podstaty a příčin jednotlivých problémů jsou nutným předpokladem jakéhokoli úspěšného řešení problémů současné společnosti.

Martinská 2, 110 00 Praha 1

www.politikaspolecnost.cz

+420 602 502 674

office@politikaspolecnost.cz